

— Asta nu te privește. Problema ta e să înveți a nu te teme de șerpi. De ce te-ai teme? Nu vezi, la mine șerpii pînă și la petlițe-s încolăciți. Cît despre broaște, unii oameni chiar le mănîncă.

— Chinezii?

— Nu numai ei. Și francezii.

— La vreme de foamete, tovarășe colonel, măi degrabă aș mînce oameni...

— Dar ei nu de foamete mănîncă. E o delicatesă. Nu crezi?

Așa ceva, desigur că nu cred. E propagandă. Chipurile, în Franța se trăiește rău. Dacă el va insistă, eu de bună seamă voi fi de acord că proletariatul o duce rău în Franța. Dar asta numai în vorbe, căci în sinea mea voi rămîne la părerea de mai înainte. Viața în Franța e bună, iar proletariatul nu mănîncă broaște. Însă Marciuk nu poate fi tras pe sfoară. A citit fără dificultate îndoiala în ochii mei.

— Ia vino-ncoa.

Mă cheamă în sala de proiecții unde ni se prezintă filme secrete despre vrăjmași. Marciuk apasă pe un buton și pe ecran încep să apară o bucătărie, bucătari, broaște, crătiți, o sală luxoasă, chelneri, clienți ai restaurantului. Aceștia par a fi scamatori, dar mîncau lăbuțe de broască.

— Ei, ce zici?

Ce era să zic? S-ar părea că nu era nimic de ascuns. Dar uite că nu demult a rulat filmul „Eliberarea” și acolo în film era Hitler. Numai că de fapt nu era nici un Hitler, ci un artist din RDG, îl cheamă Dietz. Ei, dacă tu, colonele, ai mînce o broască, te-aș crede, pe cînd la cinema se poate prezenta orice, pînă și un Hitler, nu doar niște broaște.

— Ei, ce zici? repetă el întrebarea.

Ce să-i spun? Dacă m-apuc să-i zic că am crezut, el se și agață de mine: cum de-ai putut tu, un cercetaș, să crezi o asemenea aiureală? Eu îți prezint adică orice prostie, iar tu o crezi? Atunci cum vei putea tu, ofițer de informații, să deosebești documentele autentice de cele falsificate?

— Nu, zic. Eu nu pot să cred în filmul ăsta. E un fals. Lucru de nimic. Dacă oamenii n-au ce mânca, în situație limită pot mânca un motan, un câine. De ce neapărat broaște? Pentru mine e clar că filmul acela e de instrucție. Vreți să-mi verificați judecata. Acolo o cucoană avea un pudel pufos. Probabil vreți să verificați dacă am observat sau nu cățelul acela. Bineînțeles că l-am observat. Și trag concluzia care de bună seamă o așteptați de la mine: un om normal nu se va apuca să mănînce o broască, odată ce are în rezervă un pudel. Nu e logic.

Dar văd că Marciuk se supără.

— Tu știi că broaștele costă bani? Și încă deloc puțini.

Eu tac mîlc. Nu mă angajez în polemică. Pentru oricine e clar că niște broaște nu pot fi scumpe. Dar mă declar de acord cu colonelul în chip diplomatic, nedefinit, lăsîndu-mi o porțiță de scăpare:

— De trai bun, oamenii mai și turbează. Asta-i descompunere burgheză.

— Ei bine, în sfîrșit, ai crezut. Dar de ce ți-am prezentat eu filmul? Pentru că oamenii le mănîncă, iar ție ți-e frică să le iei în mîină. Cîstit vorbind, nici eu nu pot să iau în mîină o broască sau un șarpe, dar eu nici nu am nevoie de așa ceva. Pe cînd tu, Victor, ești un tînăr ofițer de cercetare, începător și cu perspective, și ai nevoie de asta.

Simt că mi se răcesc măruntaiele: te pomenești că voi fi pus să mănînc. Dar Marciuk e psiholog. Îmi citește gîndurile ca într-o carte:

— Nu-ți fie teamă, că nu te silim să mănînci broaște! Ceva șerpi, poate. Însă broaște nu.

4

Soldățelul e mărunt de tot. Și fețișoara lui e ca a unei fetițe. Diversionist. Spețnazist. Patru batalioane din brigada de diversione sînt completate cu soldați uriași. Umblă prin oraș ca o turmă de urși. Dar o companie a brigăzii e încadrată cu soldăței

de diverse calibre, uneori mici de tot. E o companie deosebită, de profesioniști. Ea e mai periculoasă decît toate cele patru batalioane de urși luate laolaltă.

Soldățelul are un gît subțiratec. Numele nu-i e rusesc: Kipa. Totuși, nu degeaba se află el în compania specială. Înseamnă că e specialist într-un domeniu aparte, al omuciderilor. O dată am văzut cum respingea atacul a patru inși, îmbrăcați în costume de protecție, înarmați cu niște pari lungi. El se apăra de parii aceia cu o simplă lopată de geniu. Nu vedeam să fi fost furios, dar dibaci era. O asemenea luptă întotdeauna atrage atenția. Ori încotro s-ar grăbi un diversionist, dacă vede că pe platoul central se dă o luptă, el se va opri ca să se uite. Ah, ce mai bătaie a fost atunci! Și-acum soldățelul acela e în fața mea. Mă va învăța, desigur, ceva. Văd că scoate dintr-o vadră o mică broască verde și-mi explică: cel mai bine e să te obișnuiești cu ea jucîndu-te. Cu o broască se pot face lucruri de toată mirarea. Poți, de pildă, să-i înfigi un pai și să o umfli. În acest caz ea va înota la suprafață, dar nu se va putea cufunda, și asta-i ceva tare nostim. Dar poți și să tai o broască. Să faci cu ea un soi de striptis. Soldățelul scoate un cuțit minuscul și arată cum trebuie făcută treaba. Îi face broaștei niște mici crestături la colțurile gurii și dintr-o mișcare îi scoate pielea. Constat că pielea se scoate de pe ea la fel de ușor cum ai scoate o mînușă de pe mîna. Kipa lasă pe podea broasca despuiată. I se văd mușchii, oscioarele și vasele. Sare pe podea. Orăcăie. Ai impresia că nu simte deloc, nici o durere. Acum soldățelul își afundă mîna în găleată și mai scoate o broască, îi înlătură pielea, precum coaja de pe o banană, și îi dă drumul pe podea. N-aveți decît să săriți împreună, ca să nu vă fie urît.

— Tovarășe locotenent-major, colonelul Marciuk mi-a ordonat să vă arăt toată gospodăria mea și să vă dedau oleacă cu aceste lighioane.

— Tu și cu șerpii lucrezi la fel de ușor?

— Tocmai de ei mă și ocup. Broaștele sînt în gospodăria mea numai ca să-i hrănesc pe șerpișori.

— Și pe astea le dai șerpilor?

— Pe cele dezbrăcate. De ce să se prăpădească de pomană?

Apucă cele două broaște despuiate și mă conduce la crescătoria de șerpi. Înăuntru e o atmosferă umedă, zăpușeală. Ridică un capac și sloboade cele două broaște într-o ladă mare, de sticlă, unde o respingătoare reptilă cenușie încremenise într-un colț.

— Tu cu ce fel de șerpi lucrezi?

— Cu vipere, cu efe*. Am cerut Regiunii Turkeстане o cobră, dar ea încă nu a sosit. E un fleac, dar transportul e costisitor. Pe timpul drumului trebuie să stea la căldură, trebuie hrănită, adăpată. E o ființă delicată, dacă-i neglijezi regimul, neapărat se curăță.

— Cine te-a învățat meseria asta?

— Sînt autodidact. Amator. Din copilărie mi-a plăcut.

— Îți place de ei?

— Îmi place! spuse cu un ton obișnuit, absolut deloc teatral.

Și am înțeles că soldățelul nu minte. Greșos amator. Ia mai du-te... cu șerpii tăi. În acel moment ambele broaște despuiate începură a țipa pătrunzător. Reptila cea groasă și leneșă le-a acordat, în sfîrșit, atenție.

— Ședeți, tovarășe locotenent-major. Mă uitai la scaun. Mă convinsei că nu s-a încolăcit pe el vreo lighioană rece, lunea-coasă. Mă așezai. Mă înfiorai de dezgust.

Dar Kipa zîmbi:

— După zece lecții o să cereți chiar dumneavoastră să veniți aici.

Dar prorocirea lui nu s-a adevărit. Șerpii continuă să-mi fie la fel de odioși. Totuși, pot să țin un șarpe în mînă. Știu cum să-l apuc cu mîna goală. Știu cum să-i scot măruntaiele și să-l frig pe o vergea lungă sau pe o bucată de sîrmă. Iar dacă viața mă va pune în fața alternativei: a mânca un om sau un șarpe, voi mânca mai întîi șarpele.

* Efa – șarpe veninos din familia viperelor, răspîndit în deșerturile din Africa de Nord, Asia de Sud-Vest și de Sud (n.tr.).

5

Elicopterul ne-a lăsat pe o insulă mlăștinoasă. Pe Kravțov îl va lua curînd, iar eu voi rămîne singur la punctul de control.

— Dacă vreun grup va încerca să intre în legătură, fără a organiza mai întîi observarea și apărarea, îi vei adăuga o oră penalizare...

— Am înțeles.

— Pentru orice încălcare în pregătirea mesajului cifrat, înde-părtezi din concurs întregul grup.

— Am înțeles.

— Fii atent, să se bea apa corect. Nu e permis să se dea apa pe gît. Trebuia să se ia apă puțină în gură și să se țină cîteva secunde așa, umezind limba și laringele. Cel care înghite repede apa, nu-și va potoli setea; va transpira, va simți mereu nevoia să bea și va ieși curînd din luptă. Îndată ce-i vezi că nu bea apa corect, trece-le cîte cinci ore penalizare, ba și cîte zece.

— Înțeleg totul, tovarășe colonel. Nu sînt pentru prima oară în control. Mai bine ați dormi puțin. Peste o oră elicopterul va reveni. E tocmai timpul să vă odihniți. De cînd n-ați mai dormit...

— Asta, Victor, n-are nici o importanță. Grijile de serviciu eu nici măcar nu le consider griji. E mai rău cînd conducerea de partid îți scoate sufletul. Noi avem noroc: la Lvov, între conducerea de partid și comandamentul regiunii există relații bune. Dar uitate că la Rostov comandantul Regiunii militare a Caucazului de Nord, generalul-locotenent de tancuri Litovțev, n-o duce deloc bine. Căpeteniile locale de partid, împreună cu KGB-ul, au tăbărit pe el. Nu-l lasă deloc în pace. Trimit reclamații la Comitetul Central. Pîn-acum au scris reclamații și denunțuri întrecîndu-l pe Dumas cu romanele lui.

— Și nimeni nu poate să-l ajute pe generalul Litovțev?

— Cum să-ți spun... Prieteni are mulți. Dar cum să-l ajuți? Toți sîntem legați de mîini și de picioare. Regulamentele, instrucțiunile, legislația militară, pe toate le respectăm, nu le putem încălca. Cum poți să-l ajuți în limitele legii?

— Tovarășe colonel, poate vă sînt eu de vreun ajutor?

— Cu ce l-ai putea ajuta tu, Vitea, un locotenent-major, pe un general-locotenent?

— Am înainte o noapte lungă, am să mă gîndesc.

— De fapt nici de gîndit nu e cine știe ce... Totul e deja plănuit. Trebuie doar să se acționeze. Dar se pare că deja se aude elicopterul... Probabil e cel care vine să mă ia. Uite ce, Victor, la aplicațiile astea este prezent un coleg al meu, șeful cercetării Regiunii militare a Caucazului de Nord, generalul-major Zabaluev. El vrea să asiste personal la trecerea grupurilor de diversiune, dar nu dorește să-i inhibe pe diversioniști cu gradul lui. Mîine va șede aici, cu tine, la punctul de control. Are uniforma noastră, obișnuită: bluzon cenușiu, fără însemne de grad. Nu se va amesteca în acțiunile grupurilor. Pur și simplu dorește să fie în expectativă și să stea de vorba cu tine... Dacă într-adevăr dorești să fii de ajutor, cere-i...

— Credeți, tovarășe colonel, că după concurs va trebui să mă îmbolnăvesc?

— Eu nu ți-am dat un asemenea ordin. Dacă însă simți că trebuie, atunci, de bună seamă, fă-o. Dar ia aminte: în armata noastră oamenii nu se îmbolnăvesc așa, pur și simplu. Trebuie să ai un certificat de la medic.

— Va fi certificatul.

— Numai să fii atent, căci sînt situații cînd omul se simte bolnav, iar doctorul zice că nu e. Ar fi o situație neplăcută. Trebuie să te îmbolnăvești în așa fel încît doctorul să nu aibă îndoieli. Temperatura trebuie într-adevăr să fie mare. Doar știi cum se întîmplă: tu te simți bolnav, dar n-ai temperatură.

— Voi avea temperatură.

— Bine, Victor. Îți doresc succes. Dar spune-mi, ai ce să-i dai generalului să mănînce?

— Am.

— Numai fii atent, să nu te grăbești cu votca... dacă nu va cere el.